

יצאניות

בנות 10

לקבל כל עבודה, יותר מזה איננו יכולים לעשות.

יוסף ברקוביץ, מנהל מחלקת החינוך של המועצה המקומית: "זוהי בעייה כל-כלית, חברתית ומוסרית חמורה מאוד, שהי מדינה צריכה לתת עליה את הדעת במוקדם, אחרת עלולה ההידרדרות המזעזעת הזו של ילדות לחיינו בגיל כה רך לגרום את-ריה ילדות רבות."

מישהו צריך לעשות, מישהו צריך לתת את הדעת, מישהו, מישהו, מישהו. רק לא "אנחנו".

אולי לאור ההתחמקות העיוורת הזאת אפ"י שר להבין את דברי השופט מלמד, כאשר נאמר לו, כי הגורמים בבית-שאן מכחישים את מה שהוא עצמו כתב בפסק-הדין של נורית, על ההידרדרות המוסרית וזנות הלוליסות: "אולי מפני שהן מרבות לעשות זאת ליד המחנות הצבאיים, ובדרכים."

כלומר: מחוץ לתחומים המוניציפליים של העיירה המקוללת. מחוץ לתחום אחריותם של קצין המשטרה, פקיד-הסעד והמחנך. בשטח-ההפקר שבין בית-שאן לעפולה, ל-אורך הכבישים החוצים את שדותיהם וברי-כותיהם של קיבוצים דשנים ומשגשגים, הי מתנכרים לעיר. אולי בעפולה. אולי בטבריה. אם כן, תדאג לכך עפולה, תספול במכה טבריה. מישהו, מישהו, רק לא "אנחנו".

★ ★ ★

הדרך לאבדון

שוב אז לישכת כבוד השופט אהרון מלמד, אל פסק-הדין שהוא כתב-אישום: "ומה האמצעים שמעמידה המדינה לרשות בית-המשפט, ולכן אני לשלוח נערה זו ואת הנערות האחרות שבמצב דומה לזו? מוסד צופיה סגור כיום, לדברי קצין-המבחן, וזאת לאחר ירידה תלולה וממושכת של הי מוסד. שופט-הנוער הציעו השכנת נערות קשות כביתן הקיים בנוה-התרצה, ולאחר שנים של משא-ומתן בין משרדי ממשלה הושג לפני חודשים הסכם, אך לא בוצע מסיבות אדמיניסטרטיביות פורמליסטיות טהורות.

מוסד צופיה אינו בא בחשבון. בתי-מע-צר לנערות אין, ומאסר לא ניתן להטיל עליה, כי טרם מלאו לה 14 שנה. כלומר: אין שום הצעה להצלת נפשות אלה, הי הולכות ומידרדרות וגוררות אחריהן קטינות אחרות, והגורמים הציבוריים אינם מציעים שום פתרון או נסיון לפתרון."

על כן: "בהעדר כל דרך חוקית... ועל כן: מסתובבת נורית ברחובות בית-שאן, ובדרך המובילה לעפולה, ובסימטה המובילה לביתו של האוחזן זקן, ובדרך הייסורים המוליכה אל הפשע, הזוהמה והי אבדון.

כי אפילו מוסד צופיה סגור, והדגש הוא על "אפילו", שכן מוסד זה, השוכן על הי כביש המוביל לאשקלון, היה מאורה של פשע ופריצות, גם בימים בהם נחשב למוסד מן המניין, ושופטים בעלי כוונות טובות היו שולחים אליו נערות מסוגה של נורית.

המנהלת עזבה אותו. ממלאת-מקומה יצאה לחופשת-ילדה. המדריכים התפטרו. הנערות ברחו — ורק 12 נותרו בו. אולי מפני ש הוא בסיס נוח לניחות ליליות. אולי מפני שנהגים כבר התרגלו לכחובת, והיו עוצרים ליד הגדר עד שאחת החוסות במוסד תצא לטרמפ.

החרפה הגיעה לממדים כאלה, שמשרד הי סעד התערער לפני שבועיים לפעולה — וי סגר את המוסד לגמרי. "הוא בשלב של התארגנות מחודש", הצהיר דובר המשרד. מה תהיה דמותו של המוסד, לכשיתארגן מחודש? אפשר רק לקוות שהיא תהיה שונה מן הדמות המצטיירת בסיפור הבא, והמובא כלשונו מפי אחת הבנות שישבו בו — וי ברחו ממנו.

★ ★ ★

סיפורת שז בורחת

ייתי שפופה לשנתיים, והעבירו אר אחרי שהייתי כמה זמן במוסד, ראיתי שהי בחורות בורחות כל פעם מהמקום, והחלטתי לברוח הביתה, וברחתי. בבית עזרתי לאבא שלי לעבוד בחקלאות. או עוד לא הייתי זונה.

היה לי או חבר נחמד שאהבתי אותו גורא, וכשהיינו יוצאים רק התגפפנו. אף פעם לא עברתי את הגבול, למה שרציתי להתחתן טהורה.

אחרי שהייתי בבריתה שלושה חודשים, תפסו אותי והחזירו אותי למוסד. המנהלת לקחה אותי לבדיקות רפואיות, לברר אם אין לי מחלות מין. הרופא היה אומר לה שאני עוד בתולה. המנהלת הייתה צוחקת על זה, ולא הייתה אומרת כלום. היא אף פעם לא הבינה אותי, למרות שהרבה פע-

הקורבן

הוא זקן עלוב בן 80, איתו היו הילדות "משחקות", כדבריהן, תמורת כמה אגורות. יום אחד החליטו לזכות בתמורה גדולה יותר, כפתו אותו ושדדו את כל חסכוניתו — 150 לירות. את הכסף ביזבזו תוך יומיים בעפולה ובטבריה.

נכנסה לחדר שלי ותיכף ירקה עלי לתוך הפנים, ונתנה לי סטירת-לחי חזקה. כל הי בנות של המוסד עמדו ליד החלונות והסי תכלו איך שהמנהלת עושה לי או החלטתי להתנקם במנהלת וברחתי מהמוסד.

כשנתפסתי עוד פעם והביאו אותי לי שופט, סיפרתי לו איך שהמנהלת מתנהגת ועושה צרות. זו הייתה הנקמה שלי במנהל לת. השופט דויד רייפין אמר לי: "תחזרי למוסד, אם לא יהיה לך טוב שם, נעביר אותך לקיבוץ."

חזרתי לצופיה. המנהלת שקיבלה אותי, הרביצה לי מכות בכל הכוח שלה. היו לי סימנים כחולים בכל הגוף, ובתור עונש נוסף היא לא נתנה לי לצאת מהחדר במשך שבועיים.

ככה עברו עלי החיים בצופיה, עד שפעם אחת, אחת הבנות זרקה חצי כיכר לחם יבש לתוך פח האשפה. המנהלת שמערה על זה נתנה לכל הבחורות עונש. העונש היה לאכול במשך שלושה ימים רק לחם וריבה. אחרי שלושה ימים של רעב רציתי לברוח, אבל פחדתי, לא רציתי יותר לקבל מכות מהמנהלת.

יום אחד ניגש אלי אחד המדריכים ואמר לי: "בואי לחדר שלי ושם נעשה חיים. אם תהיי בסדר, אני אתן לך כל פעם סיגריות ותרמי שיהיה לנו טוב. אני גם אדבר בש בילך, שהמנהלת לא תעשה לך יותר צרות." לא הסכמתי ללכת אליו לחדר, למה ש פחדתי שהוא יאנוס אותי בכוח.

חץ ממנו היו במוסד עוד כמה מדריכים שהיו שוככים עם הבחורות והיו סוחבים בשבילן אוכל מהמטבח, והיו מביאים להן סיגריות. היה שם אחד, שכמעט כל בחורה שהייתה באה אליו, היה נטפל אליה. פעם אחת גם אני באתי אליו, או הוא תפס לי בחזה ולחץ אותי אליו. רציתי להשתחרר ממנו, והתחלתי לזוז עם כל הגוף ולהתי פתל, או הוא לחץ אותי אליו יותר חזק. היה לי מזל שבאותו רגע באה למוסד בחורה אחרת, או הוא עזב אותי.

זה היה הסוף. הרגשתי שאני מוכרחה לברוח מן המקום, וברחתי. כשנתפסתי, שם העבירו אותי לבית-הסוהר נוה-התרצה. שם כבר היה לי יותר טוב ממה שהי בצופיה, אפילו שזה היה בית-הסוהר.

מים היו לנו כל מיני שיחות. ככה כל פעם הייתי בורחת, וכל פעם שהחזירו אותי, הי מנהלת הייתה לוקחת אותי לרופא.

כשבוש-שבועיים הייתה לכל הבחורות אסיפה עם המנהלת. היא הייתה פותחת את האסיפה ב"זונות מלוכלכות!" באחת האסיפות, כשהמנהלת אמרה זונות מלוכלכות, לא יכולתי לסבול. קמתי ואמרתי לה: "למה את אומרת לנו זונות? אלו שאת רוצה לך רוא להן זונות, תקראי להן באופן אישי." המנהלת צעקה עלי וגירשה אותי.

הלכתי לחדר וכל הזמן הייתי בוכה למה שלא היה לי טוב. החלטתי לברוח למחרת היום מהמוסד ולספר למשטרה על כל מה שיש שם. אחרי שהאסיפה נגמרה, המנהלת

מפקח שמואל אפרת: "אלה אינן בעיות משטרתיות — אלה הן בעיות חברתיות. מישהו אחר, ולא המשטרה, חייב לטפל בהן."

דעת המשטרה

יוסף ברקוביץ, מנהל מחלקת החיי נון בבית-שאן: "הידרדרות מזעזעת, היכולה לגרום אחריה ילדות רבות. זוהי בעייה מוסרית חמורה!"

דעת המחנך